

Serpentýn

Poesie | 14.8.2013 @ 1.07

Následující verše jsem si značil v průběhu minulých měsíců. Vyjadřují nebezpečnou úzkost, nejistotu a nepokoj spojený s tím, co jsem hotov považovat za nepochybnou osnovu mého života, za životní směnu, na niž jsem přistoupil; vyjadřují ovšem také naději a východisko.

srpen, čili serpentýn
měsíc dospělý
hrozný úděs, hutný splín
skrz naskrz mne prostřelí

copak mohu sádlem cpát se
péci maso na víně?
vždyť mám hlavu na oprátce
vždyť mám duši v bažině

poště v Snové nad Osnovou
bohatýru s lukem:
střílej ptáky, co mi klovou
sen... být opět klukem

přemýšlím, co je to osnova
že jako nesmírná rukověť
nejdřív tě důkladně přiková
a pak ti poručí: vstaň a leť!

zmatek, mdloba, pocit zmaru
s ničím ve mně nezadá
dospívá do kosých tvarů
pokládá mne na záda

výška mého svícnu
šlépěje mé šířka
nařízla mou licnu
uzavřela dvířka

* * *

pohledem člověka upřeným k nebi
ztraceným ve zmatku mnoha dní

srozumím, čeho je zapotřebí
co je dřív, a co je poslední

v bezvýhodné pasti drobná
škodná zcela zkoprní
právě tak mne Pán Bůh srovná
právě tak mne obrní

napočítám do osmi
sečtu všechny sny
chceš-li, no tak pomoz mi
nebo upřesni

vždyť půjde příští vlak
a vymrští se střela
a osedlá se pták
a pole opět zbělá

bez portfeje zmíněný a vyslovený
všechno zle je, na mých prsou chlad
žalopěním zajistím si nové směny
směním se a budu opět plát

kdy zas budu štěstím třást se
a výskat si? kdo ví!
mám však stuhu na pomlázce
Bůh ji uplet z křoví

<http://selah.diet/poesie/serpentyn/>